אזל שילא אמר לדביתהו צבית לי זוודתא דלא ליזיל וליסמא ליה לרב מילי עילואי צביתה ליה זוודתא נח נפשיה דשילא חזו דפרחא אסא מהאי פוריא להאי פוריא אמרי ש"מ עבדו רבנן פייסא בעי רבא קושי מהו שתסתור בזיבה דבר המטמא סותר והאי נמי מטמא כימי* נדה הוא או דילמא דבר הגורם סותר והאי לאו גורם הוא א"ל אביי אנס בזיבה יוכיח שאינו גורם וסותר אמר ליה לאיי האי נמי גורם הוא *דתנן ראה ראייה ראשונה בודקין אותו שניה בודקין אותו שלישית אין בודקין אותו ולרבי אליעזר דאמר אף בשלישי בודקין אותו ה"נ כיון דלא גרים לא סתר אמר ליה לרבי אליעזר ה"נ ת"ש *רבי אליעזר אומר אף בשלישית בודקין אותו ברביעית אין בודקין אותו מאי לאו לסתירה לא לטמיה להיא מפה במשא ת"ש בשלישית רבי אליעזר אומר בודקין אותו ברביעית אין בודקין אותו לקרבן אמרתי ולא לסתירה אלא לר"א תפשוט דדבר שאינו גורם סותר לרבנן מאי ת"ש דתני אבוה דרבי אבין מה גרם לו זובו שבעה לפיכך סותר שבעה מה גרם לו קריו יום אחד לפיכך סותר יום אחד מאי שבעה אילימא דמטמא שבעה האי מה זובו טמא שבעה מבעי ליה אלא לאו דבר הגורם סותר דבר שאינו גורם אינו סותר ש"מ אמר אביי *נקטינן אין קושי סותר בזיבה ואי משכחת תנא דאמר סותר ההוא ר"א היא תניא רבי מריטס אומר אין לידה סותרת בזיבה *איבעיא להו מהו שתעלה אביי אמר אינה סותרת ואינה עולה רבא אמר אינה סותרת ועולה אמר רבא מנא אמינא לה דתניא °ואחר תטהר *אחר אחר לכולן שלא תהא טומאה מפסקת ביניהם אי אמרת בשלמא עולה היינו דלא מפסקת טומאה אלא אי אמרת אינה עולה *אפסיק ליה לידה ואביי אמר לך שלא תהא טומאת זיבה מפסקת ביניהם אמר רבא מנא אמינא לה דתניא *מזובה ולא מנגעה מזובה ולא מלידתה ואביי אמר לך תני חדא מזובה ולא מנגעה ולא תתני ולא מלידתה ורבא האי מאי אי אמרת בשלמא מזובה ולא מלידתה איידי דאצטריך ליה לידה תנא נגעה אלא אי אמרת מזובה ולא מנגעה האי °מכי יטהר הזב מזובו נפקא *מזובו ולא מנגעו ואביי חד בזוב וחד בזובה וצריכי דאי כתב רחמנא בזוב

אזל שילא אמר לדביתהו צבית לי זוודתא. מכריכן: מילי. שלא ילעגו עלי כפני רב: דקא פרח אסא. רגילין היו להניח הדס על המטה וההדס של אלו פורח היה והולך ממטה למטה: פייסא. שלום: קושי מהו שתסתור בזיבה. כל מה שספרה: דבר הגורם. לידי זיבה אם ראתה שלש והאי לאו גורס הוא דלא אתיא בה לידי זיבה. ואי קשיא והרי קרי שאינו גורם כדקי"ל וסותר ההיא לאו סתירה היא דחד יומא הוא דסותר וכי קא בעי רבא לסתור הכל: שאינו גורם. כדקי"ל• ולא מחמת אונסו: וסותר. כדאמר בפירקין ברביעית אין בודקין אותו: לאיי. באמת אונס נמי גורם הוא לידי זוב שאם ראה שתים שלא באונס ושלישית באונס מצטרפין לקרבן דתנן שלישית אין בודקין אותו: לקרבן אמרתי. דבעי בדיקה ולא לסתירה: אלא. לא תוקי כדמרלה לטמויי במשא אלא ודאי לסתירה ובעיין לא תפשוט דאין לרבנן בעינן ואת פשטת מדר"א: ש"מ. מדנקט לשון גרמא מכלל דקיימא ליה דבר הגורם סותר: רבי אליעזר היא. דאמר אונס סותר ואינו גורם: מהו שתעלה. אם ילדה בזוב ובימי לידתה לא ראתה מהו שיעלו לה לנקיים ולא תצטרך לספור אחריהן: אינה סותרת. אם היתה זבה ופסקה והתחילה לספור וילדה אינה סותרת ימי לידתה אפי' אינה רואה בהן אין משלימין לספירתה אלא משלמת אחריהן •אם טהרה: מזובה. וספרה לה• מזובה: ולא מנגעה. כיון שטהרה מזובה סופרת מיד •ומביאה קרבן לזיבתה ואף תטהר מלטמא בועלה ואפילו מנוגעת ולא צריכה להמתין עד שתטהר אף מנגעה: ולא מלידתה. כיון שטהרה מזובה סופרת מיד ואינה צריכה להמתין עד שיעברו ימי לידתה. אלמא ילדה בימי ספירה אינה סותרת ועולה:

זב

דבר הגורם סותר כו'. וא"ת ילדת בזוב תוכיח דסותרת לרב דאמר מעין אחד הוא אע"ג דדם טוהר אינו גורם טומאה וי"ל דדם טוהר חשיב גורם טפי כיון שאם לא ילדה הויא זבה או נדה לרב דאמר מעין אחד הוא ולא דמי לקושי דלעולם דם שנראה מחמת קושי לידה אינו גורם זיבה: **נקטינן** דאין קושי סותר. מכאן משמע דלא דרשי אותם אם לא שנפרש לעיל (דף לו.) דרבנן אתים לא דרשי הייט לגבי דרשא לך משמע דלא דרשי כלל: **אביי** אמר אינה סותרת ואינה עולה. כתב רש"י בתשובה אחת דאביי מודה דימי לידה שאינה רואה בהן עולים לספירת זיבתה דהכי משמע פרק בא סימן (לקמן דף מב.) מן הברייתא והכא אליבא דר' מריטס קיימין תדע דאין רגילות למיבעי הדא מילתא בתרי דוכתי דבעי לה הכא ובעיא בפ' בא סימן (שם) והוו הילך חולק אביי אברייתא דהתם והוו דמה להם לאביי ורבא להזכיר סתירה לא היה להם להזכיר אלא עלייה דפליגי בה אלא אליבא דר' מריטס בעי מהו שתעלה דמדנקט אין לידה סותרת ולא קאמר נמי דעולה מכלל דסבירא ליה דאינה עולה או דלמא הא בהא תליא כיון דאינה סותרת ע"כ עולה מאחר תטהר שלא תהא טומאה מפסקת ביניהן ומייתי רבא מנא אמינא לה דמסתמא רבי מריטס לא פליג אקרא ואביי מייתי מנא אמינא לה דאיכא תנא דפליג אברייתא דבא סימן (שם) ואיכא למימר דר' מריטס סבירא ליה נמי הכי מדלא קאמר ר' מריטס אינה סותרת ועולה וה"ה דהוה מצי אביי לאתויי ברייתא דמוטה בהמפלת (לעיל דף כח:) דסברה דאין עולה אלא דרבא הוה מוקי לה כר' אליעזר כדמוקי ברייתא דבסמוך כן פרש"י ומה שפירש דמייתי רבא מנא אמינא לה דמסתמא לא פליג ר' מריטס אקרא קשה דהא ע"כ ר"א פליג וי"ל דהוה מצי למימר וליטעמיך אלא בלאו הכי דחי ליה אביי שפיר ומה שפירש בברייתא דהמפלת (שם דף כח:) מוקי לה רבא כרבי אליעזר חוקא בהא היא כרבי אליעזר דאין עולין לה אבל נגמרי לא הויא כר' אליעזר דהא מוקי לה כר"ע דבעי ספורים בפניו ור"א פליג עליה בפ"ק (לעיל דף ג) ור"ת מפרש דהלכתא כאביי דאין עולין וכברייתא דהמפלת (שם דף כט:) ומדקדק מדלא קאמר עלה (לעיל ג.) סימן (לקמן דף מב:) דסברי דעולין אלא אינו ס"מ ארבע דימי לידה אין עולין לאפוקי מן הברייתא דלעיל דנקט לאחר שיטייא ומברייתא דבא סימן עונה אלא דבריס של חדוש אבל הא פשיטא לן דאין עולין ועוד אומר ר"ת דברייתא דבא סימן איכא למימר כדמפרש ליה רב פפא משום דאימא ילדה זכר לגבי עולה שבוע שני לספירת זיבתה ודבריו נראה טפי מדקתני ואין קרבנה נאכל א"כ איכא למימר אימר לא ילדה ואפי' ילדה אימא ילדה זכר ותדע דלא קיבל דברי רב הונא דהתם ולא הדר ביה אלא סבר דאין עולין מדקאמר בשמעתין רב פפא אמר ע"כ הקיטן הכתוב ואי סבר עולין א"כ ע"כ צריך לאוקמי כר"א כדמוקי רבא ואמאי דחיק לאוקמי כרבנן דר"א דאמרי אין דנין אפשר משאי אפשר כיון דבלאו הכי צריך לאוקמי כר"א דאמר אין עולין אלא ודאי לא הדר ביה ומיהו אי גרסינן לעיל דאמר סותר רבי אלעזר והכא רבי אליעזר אין להוכיח כלום ודברי רב פפא דלקמן איכא למימר דאינו עיקר אע"פ דהוי ספק ספיקא (א) שבוע שני אינו עולה לספירת זיבתה דאיכא למיחש דילמא נקבה היא כדאמר רב הונא התם משום דאיכא נמי ספק ספיקא בסוף ימי טוהר דסתרה לה כדפרישית לעיל גבי המפלת חיה ועוף (דף כז. סד"ה חומר) ומיהו כיון דאין קרבנה נאכל איכא בלאו הכי ספק ספיקא שמא לא ראתה ואפילו ראתה שמא לא ילדה ואומר ר"ת דימי לידה שאינה רואה בהן הוא למ"ד מיע"ל קנ"ס ולא לחי העומד מאליו בפ"ק דעירובין (דף טו.) ורב סעדיה כתב דנשים שלנו דחשבינן להו כיולדות בזוב אם עברו ימי טומאת ז' לזכר או י"ד לנקבה וספרה שבעה נקיים בימי טוהר או אפילו בימי טומאה מותרת לבעלה עד מ' לזכר ופ' לנקבה אע"פ שרואה דם הכתוב קראו דם טוהר שכן שנו חכמים ימי לידה שאינה רואה בהן עולים לה לימי ספירת זיבתה הרי בהדיא חולק על ר"ת והא דלא קאמר בהמפלת (שם דף ל.) ש"מ ד' איכא למימר משום דלא קאמר אלא הכא דמצי למימר הא מני פלוני היא כדקאמר ש"מ ר"ע היא ש"מ ר"ש היא ש"מ טבילה בזמנה מצוה לאפוקי מדר' יוסי בר' יהודה אבל בהא דאין עולין לא מצי למימר הא מני רבי אליעזר היא דלאביי לכ"ע אין עולין:

רבא אמר אינה סותרת. וא"ת והא *רב סובר בפ"ב (דף טו) דלאו אפשר לפתיחת הקבר בלא דם וא"כ תסתור דהא בעינן שבעה נקיים מדם וי"ל *דרב אליבא דר' מריטס קאמר כדפרישית וסבר דאפשר לפתיחת הקבר בלא דם דהא קאמר דאינה סותרת:

מה

נר מצוה

נג א מיי' פ"ב מהל' מחוסרי כפרה הל' ה:

נד ב ג מיי' פ"ו מהל' איסורי ביאה הל' י:

נה ד מיי' שם טוש"ע יו"ד סימן קצד סעיף ח:

[ד מיי' פ"ה מהל' משכב ומושב הל' ה וטוש"ע יו"ד סי' קצו סעיף ו:]

[ועי' תוס' כתובות ג. ד"ה ור"ש]

◆

גליון הש"ס

גמ' דאפסקיה ליה לידה. עי' לג. ע"ב תוס' ד"ה ... רש"י ד"ה ולא מנגעה וכו' ומביאה קרבן לזיבתה. עי' עירובין ... ע"ב ד"ה ...

◆

תוספי הרא"ש

או דילמא דבר הגורם סותר. אע"ג דקרי סותר ואינו יום אחד וכן הוא גורם טומאת יום אחד. תימה והרי דם טוהר דאינו גורם טומאה וסותר לרב דאמר מעין אחד הוא כדאמר לעיל דיולדת בזוב צריכה שתשב ז' נקיים וי"ל דדם טוהר לרב חשיב גורם מפני שאם תראה בוח החנין בימים הראוין ליבת תהא בו זבה ולא דמי לקושי משום דם שרואה בקושי לעולם לא יגרום זיבות: אמר ליה אביי אונס בזוב יוכיח שאינו גורם וסותר. אביי לית ליה הא דאמר רב הונא לעיל ראיה ראשונה של זב מטמאה באונס: איבעיא להו מהו שתעלה. כתב רש"י בתשובה דהך בעיא אליבא דר' מריטס הוא דמיבעיא לן ולאו תלמודא באמר נפשיה הוא דמיבעיא ליה משום דלקמן פ' בא סימן מיבעיא ליה לתלמודא ימי לידה שאינה רואה בהן מהו שיעלו לספירת זיבתה. ומייתי עלה ת"ש ואין שיטת התלמוד לישאל בעי' אחת לפעמי' ולישא וליתן בה אלא הכא לר' מריטס הוא דקבעי דנקט לישנא דסותרת ומיבעיא ליה בעלית מאי סבירא ליה ...

◆

[כריתות ח:]

[כ"ל: כימי]

[לעיל לה.] וכ"ה בר"ה פ"ב

[נזיר סה: פ"ש לעיל לה. פ"ש]

מן אם טהרה עד לה פריא ולאח"כ מהל' מזובה ולא ס'. כ"ל

[פי' מחצית מחוקרים ב. ר"ם והר"ש פסקים]

[לקמן נד.]

ויקרא טו

[שם]

ויקרא טו

[מגילה ח.]

◆

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה אביי וכו' לאו"ע דהוי ספק ספיקא. הס"ד שבע שני אינו:

[צ"ל והא רבא סובר כס' כפרת (ס.)] [צ"ל דרבא]

דם טוהר סותר לרב דאמר מעין אחד והא כ"ש דם דימי טומאה ורבא אמר והא כתנא תליא : אמר רבא מנא אמינא לה. דכל ראית איה ליה דאינה סותרת איה ליה דעולה דתניא ואחר תטהר כו' וע"כ ר' מריטס לא פליג אקרא וכן מייתי מקרא דוסותרת משנה דע"כ ר' מריטס לא פליג אקרא. פי' ק' דהא ע"כ ר' אליעזר פליג ארוך קרא דוסותרת מזובה ראשו נמי אמר דסותר נמי סתרה. ול"ש דאינה עולה. והכי משמע רבא נשיה לקמן וי"ל דאה"נ דוחה מצי למימר אביי ולפשטי' :

מוסף רש"י בודקין אותו. כשבעה דרכים, כמאכל כמשמה בקפילה וכמשאלוי כו' (לעיל לה.). בשלישית בודקין אותו. מפני הקרבן שאם ראה את השלישית באונס אינו מביא קרבן (נזיר סה:). ברביעית אין בודקין אותו. כלומר לאמר שראה שלש שלא באונס וראה את הרביעית בתוך ימי ספרו ואפילו אם היה באונס אין בודקין אותו אם מחמת אונסו היא, אלא סותר את הכל (שם). נקטינן. מסורת מאבותינו מנהג מרבותינו (ערובין ה.). אחר אחר לכולן. כלומר וזמן אחד לכולן, שיהו לעולם טהרתן (לעיל לג:). מזובו ולא מנגעו. ה"נ כמו"ל מזובו ולא מזובו ומנגעו, שאם היה זב ומצורע ופסק מזובו ולא נתרפא עדיין מנגעו וספר, אין אומרים לו אין ספירה זו נקיים עד שיטהר אף מנגעו, אלא מונה והולך מיד ועולה לספירת זוב ולכשיתרפא מנגעתו יטבול מיד טבילה ראשונה של מצורע ויהיה עולה לו לטבילת נגעו חוזו ונטהר מלטמא משכב ומושב ולטמא כלי חרס בהיסט כדין זב, ואע"פ שצריך לספירת שבעה לנגעו לענין אכילת קדשים וטבילה שניה, כדכתיב במצורע ורחץ במים וטהר ואחר יבא אל המחנה וישב מחוץ לאהלו שבעת ימים והיה ביום השביעי יגלח את כל שערו וגו' ורחץ את בשרו במים וגו', אבל טבילה קמייתא לטהרו מלטמא משכב ומושב וכלי חרס בהיסט (מגילה ח.).